

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 425/2012-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. L. P., K., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2012 doručená sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011 a žiada vydať tento nález:

„1. Postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/96/2011-574 a jeho rozhodnutím z 24. novembra 2011 vo veci žalobcu M. s.r.o., ČR, proti žalovanému v 1. rade N., B. v konaní o zaplatenie 4,039.139,50 CZK bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Cob/96/2011-574 zo dňa 24. novembra 2011 ústavný súd zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia sťažovateľa v zmysle ust. § 31a Zákona o Ústavnom súde. Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu.“

Ako vyplynulo z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 29 Cb 258/2008, v ktorom sa domáhal proti žalovaným – N. (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), V. (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), U. v K. (ďalej len „žalovaný v 3. rade“), za účasti Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaných (ďalej len „vedľajší účastník“), zaplatenia sumy 4 039 139,50 Kč z titulu náhrady škody.

Sťažovateľ žalobu odôvodnil tým, že bol určený ako úspešný uchádzač na dodávku tovaru komisiou pre vyhodnotenie ponúk vo verejnom obstarávaní nadlimitnej zákazky na dodanie tovaru „V...“ (21. augusta 2006) vyhlásenom žalovaným v 2. rade. Ponuka sťažovateľa vo verejnom obstarávaní podľa jeho tvrdení obsahovala všetky podstatné náležitosti kúpnej zmluvy, a to predmet dodávky podľa špecifikácie jednotlivých vecí, cenu zákazky, termín dodania predmetu zákazky, ako aj sankcie z porušenia záväzku. Podľa

názoru sťažovateľa okamihom vyhodnotenia výsledku verejného obstarávania a jeho oznámením vo Vestníku verejného obstarávania (a medzinárodnom vestníku) vznikol právny vzťah, obsahom ktorého bola povinnosť sťažovateľa dodať tovar žalovanému v 2. rade a povinnosť žalovaného v 2. rade za dodávku zaplatiť. Predmet zákazky verejného obstarávania konkretizovalo aj oznámenie o výsledku verejného obstarávania č. 07174-MST Úradu pre verejné obstarávanie. Toto verejné obstarávanie nadväzovalo na rozhodnutie žalovaného v 1. rade o schválení nenávratného finančného príspevku na realizáciu projektu V... pre žalovaného v 2. rade a uzatvorenie zmluvy medzi žalovanými v 1. a 2. rade o poskytnutí nenávratného finančného príspevku 28. júla 2005, ktorého celková výška mala byť 27 364 670 Sk (ďalej len „zmluva o financovaní“). Sťažovateľ na účely včasnej realizácie zákazky s termínom splnenia do 30. novembra 2006 už koncom augusta 2006 objednal v zmysle zákazky a ponuky vo verejnom obstarávaní špecifický tovar od zahraničnej spoločnosti E. (Germany). Tovar bol zahraničným dodávateľom vyrobený a dodaný 20. novembra 2006. Zmluvu so žalovaným v 2. rade uzatvoril sťažovateľ 24. augusta 2006, avšak okresnému súdu ju (ako uviedol v sťažnosti ústavnému súdu) nemohol predložiť, keďže sa nachádza v spise o verejnom obstarávaní. Žalovaný v 2. rade po piatich mesiacoch od ukončenia verejného obstarávania sťažovateľovi listom z 5. februára 2007 oznámil, že žalovaný v 1. rade listom z 19. januára 2007 č. 168/OŠF/2007 (V.) odstúpil od zmluvy o financovaní z 28. júla 2005. Sťažovateľ je toho názoru, že sa stal účastníkom právneho vzťahu vychádzajúceho zo zmluvy o financovaní. Žalovaný v 1. rade mal postupovať tak, aby škoda po uskutočnení verejného obstarávania a zverejnení jeho výsledkov nikomu nevznikla. Právo na náhradu škody sťažovateľ odvodzoval od porušenia inej právnej povinnosti, od zneužitia výkonu práva, resp. výkonu práva vykonaného v rozpore s dobrými mravmi. Uplatnená škoda pozostávala jednak zo skutočnej škody [úroky z pôžičky na zábezpeku; náklady z titulu vrátenia tovaru E. (Germany); úroky z omeškania uplatnené touto spoločnosťou, organizačné, režijné a prevádzkové náklady] a jednak z ušlého zisku (rozdiel celkových nákladov a výnosov zo zákazky). Sťažovateľ žalobu v priebehu konania rozšíril na žalovaného v 3. rade s odôvodnením, že je zakladateľ žalovaného v 2. rade.

Okresný súd rozsudkom č. k. 29 Cb 258/2008-487 z 20. januára 2011 žalobu sťažovateľa proti žalovanému v 1. rade zamietol, konanie proti žalovaným v 2. a 3. rade zastavil (pre späťvzatie žaloby sťažovateľom na pojednávaní 23. septembra 2010) a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi k rukám ich spoločného právneho zástupcu.

Okresný súd skonštatoval, že žalovaný v 1. rade je záujmovým združením právnických osôb a konal voči žalovanému v 2. rade ako sprostredkovací orgán na základe právomoci delegovanej od riadiaceho orgánu, ktorým je vedľajší účastník – išlo o prenos výkonu funkcií štátu pri výkone štátnej správy. Ďalej okresný súd zistil, že vo vzťahu k žalovanému v 2. rade ako záujmovému združeniu právnických osôb bolo vydané rozhodnutie Obvodným úradom v K. č. A/2008/06634 z 26. mája 2008, ktorým sa žalovaný v 2. rade ku dňu právoplatnosti rozhodnutia vymazáva z registra. Mal za preukázané uzatvorenie zmluvy medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade o spolufinancovaní schváleného projektu prijímateľa. Ďalej vychádzal z toho, že medzi sťažovateľom a žalovaným v 1. rade neexistoval žiadny záväzkovoprávny vzťah. Medzi sťažovateľom a žalovaným v 1. rade neprichádza do úvahy porušenie povinnosti vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu (a porušenie žiadnej takejto povinnosti sťažovateľ v konaní ani nepreukázal). Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že žalovaný v 1. rade porušil svoju povinnosť voči žalovanému v 2. rade tým, že odstúpil od zmluvy uzatvorenej medzi nimi, okresný súd bol toho názoru, že odstúpenie od zmluvy je dovoleným právnym úkonom. Aj v prípade, ak by bolo odstúpenie od tejto zmluvy neplatné alebo by neboli dané dôvody na takýto postup žalovaného v 1. rade, porušením zmluvnej povinnosti je porušenie záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy, a nie prejav vôle účastníka zmluvy od nej odstúpiť. Ani v takom prípade by odstúpenie od zmluvy nevyvolávalo následky porušenia právnej povinnosti, ktoré sú nevyhnutné na vznik zodpovednosti za škodu. Navyše, sťažovateľ ani nemá aktívnu procesnú legitimáciu žiadať určiť neplatnosť odstúpenia od zmluvy (čo uznal v žalobe aj sám sťažovateľ). Okrem toho, že žalobca nepreukázal porušenie právnej povinnosti žalovaným v 1. rade, nepreukázal ani vznik skutočnej škody a ušlého zisku, pretože v konaní nepreukázal, že skutočne zaplatil zmluvné a sankčné úroky z úveru. Ďalej okresný súd poukázal na teóriu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody,

ktorá musí byť spoľahlivo preukázaná, a nie iba predpokladaná. V tomto prípade dospel k záveru, že žiaden z troch predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nebol preukázaný. Jediným právnym vzťahom, ktorý mohol medzi sťažovateľom a žalovaným v 1. rade vzniknúť, ak by sa preukázalo, že postup žalovaného v 1. rade nebol v súlade s právom a v dôsledku toho bol sťažovateľ ukrátený na svojich právach, by mohol byť iba vzťah zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom žalovaného v 1. rade (s ohľadom na to, že žalovaný v 1. rade konal ako sprostredkovací orgán na základe právomoci delegovanej od vedľajšieho účastníka, t. j. išlo o prenos výkonu funkcií štátu pri výkone štátnej správy). V takom prípade ale mal sťažovateľ postupovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Postup žalovaného v 1. rade, ktorý odstúpil do zmluvy o financovaní uzatvorenej so žalovaným v 2. rade, bol však dôsledkom záverov priebežnej kontroly verejného obstarávania u žalovaného v 2. rade.

Proti výroku tohto rozsudku, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti žalovanému v 1. rade, podal sťažovateľ odvolanie. Ostatné výroky rozsudku okresného súdu č. k. 29 Cb 258/2008-487 z 20. januára 2011 nadobudli právoplatnosť 17. marca 2011.

V odvolaní sťažovateľ uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nevychádzal z tých zákonných a preukázaných skutočností, ktoré v danom prípade odôvodňujú opodstatnenosť podaného návrhu na náhradu škody, a nedostatočne zistil skutkový stav [§ 205 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)], ďalej uviedol, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci [nevyhodnotenie všetkých dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach § 205 ods. 2 písm. b) OSP], že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) OSP] a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) OSP]. Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že súd prvého stupňa vôbec neprihliadol na dôkazy, ktoré predložil (podania zo 17. februára 2010, z 25. februára 2010, 24. júna 2010). Okresný súd pochybil, keď sa zmienil o možnej

žalobe podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu nesprávneho postupu orgánu verejnej moci, pretože žalovaný v 1. rade nie je orgánom záujmovej samosprávy, ktorému by zákon zveril výkon verejnej moci.

Krajský súd o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011 tak, že rozsudok okresného súdu v jeho napadnutej časti potvrdil ako vecne správny a zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanému v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania (911,17 €).

Výrok rozsudku okresného súdu č. k. 29 Cb 258/2008-487 z 20. januára 2011 o zamietnutí žaloby sťažovateľa proti žalovanému v 1. rade v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011 nadobudol právoplatnosť 14. marca 2012.

Sťažnosť doručenu ústavnému súdu pre porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011 sťažovateľ odôvodnil takto:

„Z odôvodnenia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že odvolací súd iba opakuje niektoré časti odôvodnenia súdu prvého stupňa a k odôvodneniu napadnutého rozsudku vo veci nič nepridáva, vyslovený právny názor súdu 1. st. neodôvodňuje, už ani nehovoriac o odvolacích dôvodoch, ktoré sú rozsiahle, ale postupom odvolacieho súdu ostali bez povšimnutia. Odvolací súd sa obmedzil v rozhodnutí o odvolaní len na stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí a neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili relevantné tvrdenia a dôvody uvedené v našom odvolaní. Krajský súd riadne sa nevysporiadal vo vzťahu k našim odvolacím dôvodom ani s ustanoveniami právneho poriadku, ktoré sa na vec vzťahujú, naše odvolacie dôvody obišiel.“

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu uviedol aj to, že „Odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami v súvislosti s trovami, iba konštatuje ich správnosť

a účelnosť. Ak žalovaný v 1. rade mal možnosť sa vyjadriť k veci na pojednávaní alebo predkladať stanoviská na pojednávaní ako sme to vykonali my, tak jeho dodatočné stanoviská a doplnenia mimo pojednávania bez uloženia povinnosti nepovažujeme za účelné, resp. za tie by nemali byť odmeny priznané. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo aj o zastúpenie vedľajšieho účastníka, účelnosť úkonov bolo potrebné posúdiť jednotlivo, podľa ich druhu a účelnosti vo vzťahu ku každému zastúpenému...

... Súhlasíme s názorom, že nie je povinnosťou všeobecného súdu akceptovať naše návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich, ale všeobecný súd v zmysle zákona a rozhodovacej praxe je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu. Odvolaciemu súdu podľa všetkého postačilo obísť naše návrhy a odvolacie dôvody a nepovažoval za svoju povinnosť na tieto relevantné tvrdenia a odvolacie dôvody vôbec reagovať.

Podľa nášho názoru je rozsudok krajského súdu arbitrárny, pretože odvolací súd vyslovil právne závery zhodne so závermi súdu 1. st., avšak rovnako ako ani súd 1. st. sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej alebo nesprávne podloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše neodôvodnil, ak odôvodnil, tak príliš formalisticky a iba cituje z odôvodnenia súdu 1. st. Z napadnutého rozsudku a z obsahu súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa, ale ani súd odvolací sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami a s právnym posúdením, ktoré sme v priebehu konania predložili a uviedli... rozsudok krajského súdu je rozhodnutím, ktoré nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdov ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011, s odôvodnením, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a s jeho názorom sa sťažovateľ nestotožňuje.

Krajský súd rozsudok č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011 odôvodnil takto:

„Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, dôkazy vykonal a vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p., vec správne právne posúdil a vo veci správne rozhodol.

Odvolací súd poukazuje na úplné a rozsiahle dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí súdu prvého stupňa, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Je potrebné poznamenať, že po uvedení zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, súd prvého stupňa správne konštatoval, že nebolo preukázané ich splnenie vo vzťahu žalobcu k žalovanému 1/.

Správne zistil a konštatoval súd prvého stupňa pokiaľ ide o protiprávny úkon, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný 1/ vo vzťahu k žalobcovi porušil určitý záväzkový zmluvný alebo iný právny vzťah, že svojim konaním porušil svoju právnu

povinnosť. Žalobcom uplatnená náhrada škody vyplýva zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku uzavretej 29.7.2005 medzi žalovaným 1/ a 2/ a žalobca nepreukázal, že by žalovaný 1/ porušil nejakú právnu povinnosť voči žalobcovi vyplývajúcu z tejto zmluvy, ktorej žalobca nebol účastníkom. Pokiaľ ide o odstúpenie žalovaného 1/ od tejto zmluvy, správne konštatoval súd prvého stupňa, že ide o využitie práva predpokladaného zákonom a nie je to porušenie zmluvnej, či inej právnej povinnosti. Odstúpenie od zmluvy nemôže byť dôvodom vzniku zodpovednosti za škodu a otázka jeho platnosti sa môže riešiť len vo vzťahu legitimovaných subjektov, ktorým nie je žalobca.

Spôsobenie škody ako ujmy, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je vyjadriteľná v peniazoch, správne zistil a vyhodnotil súd prvého stupňa a nepochybil konštatovaním, že nebola žalobcom preukázaná uplatnená škoda, z predložených dôkazov to jednoznačne nevyplývalo.

Tiež správne posúdil a vyhodnotil ušlý zisk, ktorý je založený na čistej obchodnej marži z obchodu, ktorý mal byť dohodnutý medzi žalovaným 2/ a žalobcom, a to kúpnu zmluvou.

Žalobca zaslal žalovanému 2/ návrh kúpnej zmluvy, bez dátumu, na dodávku tovaru podľa súťažných podkladov verejného obstarávania za cenu 28.430.990,- Sk s DPH, ktorý žalovaný 2/ nepodpísal. Dňa 29.9.2006 žalobca a žalovaný 2/ uzatvorili dodatok č.1/ ku kúpnej zmluve na predmet zmluvy V. K., podľa ktorého zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpisu obidvoma zmluvnými stranami a dňom potvrdenia o pridelení finančných prostriedkov zo štrukturálnych fondov EÚ a ŠR kontrakčným orgánom. Kúpna zmluva uzatvorená nebola, k splneniu podmienky platnosti a účinnosti zmluvy podľa dodatku č. 1 nedošlo. Správne konštatoval súd prvého stupňa, že kúpna zmluva nebola uzatvorená, a ak by aj existovala, nenadobudla účinnosť, preto na základe nej nemohli vzniknúť akékoľvek vzťahy. Kúpna zmluva na dodávku tovaru nebola uzatvorená, k neexistujúcej kúpnej zmluve nemôže byť uzatvorený platný dodatok a predložený dodatok č. 1 sám o sebe nemá náležitosti kúpnej zmluvy.

Pokiaľ ide o ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, a to príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou, správne uviedol súd prvého stupňa, že musí byť vzťahom príčiny a následku, ktoré sú kauzálne spojené, teda že porušenie právnej povinnosti priamo a bezprostredne vyvolali vznik škody. V konaní nebolo preukázané

porušenie právnej povinnosti žalovaným 1/, ktoré by vyvolalo vznik škody. Nebolo preukázané, že odstúpením od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku došlo ku škode u žalobcu, teda vzťah príčin, a následku.

Tiež je správne konštatovanie súdu prvého stupňa, že ak mal žalobca za to, že žalovaný 1/ pochybil pri svojom úradnom postupe v dôsledku čoho bol žalobca ukrátený na svojich právach, mal možnosť uplatňovať škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z.

Tvrdenie žalobcu, že projekt bol začatý úkonmi a činnosťami smerujúcimi k realizácii projektu po jeho schválení je nedôvodné. Rozhodujúcou podmienkou pre začatie realizácie projektu je uzatvorená realizačná zmluva, čoho si bol vedomý aj žalobca, keď zaslal žalovanému 2/ návrh kúpnej zmluvy. Neopodstatnené je aj tvrdenie žalobcu, že jeho nárok na náhradu škody vznikol už víťazstvom vo verejnom obstarávaní, tento mohol vzniknúť až po uzatvorení realizačnej zmluvy, pri splnení zákonných predpokladov pre náhradu škody.

Odvolačí súd preskúmal aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania a nezistil pochybenie pri priznaní trov právneho zastúpenia žalovanému 1/. Všetky úkony právnej služby, ktoré si žalovaný 1/ uplatnil a ktoré mu boli priznané boli vykonané.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že nie všetky úkony boli účelné a niektoré neboli robené na výzvu súdu, ale len na doplnenie stanoviska, odvolací súd poznamenáva, že všetky písomné podania žalovaného 1/ boli zistené ako odpoveď na podania žalobcu a na jeho prednesy na pojednávaniach. Použitie motorového vozidla bolo preukázané potrebnými dokladmi.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní nastolil. Keďže z odôvodnenia rozsudku okresného súdu sú dostatočne zrejmé dôvody, pre ktoré nebolo možné žalobe sťažovateľa proti žalovanému v 1. rade vyhovieť, postačovalo, aby sa krajský súd v súlade s § 219 ods. 2 OSP obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Krajský súd neponechal bez povšimnutia žiadny z odvolacích argumentov sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia, pretože jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci sťažovateľa.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I.ÚS 17/01).

Krajský súd logicky a vecne správne svoje rozhodnutie založil na zrozumiteľne odôvodnenom závere, podľa ktorého nárok sťažovateľa na náhradu škody nevznikol už v dôsledku víťazstva vo verejnom obstarávaní, ale mohol vzniknúť až po uzatvorení realizačnej zmluvy pri splnení zákonných predpokladov na náhradu škody, na čo nadviazal konštatovaním, podľa ktorého kúpna zmluva medzi sťažovateľom a žalovaným v 2. rade uzatvorená nebola a ak by aj existovala, nenadobudla účinnosť, preto na základe nej nemohli vzniknúť akékoľvek vzťahy. Preto v konečnom dôsledku ani nemohlo byť preukázané, že odstúpením od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku žalovaným v 1. rade vo vzťahu k žalovanému v 2. rade došlo ku škode u žalobcu, teda vzťah príčiny a následku.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Za tejto situácie ústavný súd konštatuje, že rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa ňou domáha aj vyslovenia porušenia čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011.

Ústavný súd nadväzujúc na svoje konštatácie, zistenia a závery uvedené v súvislosti so sťažovateľom tvrdeným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nad rámec uvedeného ešte poznamenáva, že nezistil žiadnu spojitosť medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy. V prípade, že (ako to možno usúdiť z textu už citovaných častí sťažnosti) sťažovateľ namietala porušenie čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy v súvislosti (v spojitosti) so súčasným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (alebo ako jeho súčasť) spôsobeného najmä podľa jeho názoru nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku, je dôvodné odmietnuť jeho sťažnosť v tejto časti tiež ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) z už uvedených dôvodov odmietajúcich (vyvracajúcich) tvrdenia sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa z uvedených dôvodov, nerozhodoval už osobitným výrokom o žiadosti sťažovateľa o vydanie dočasného opatrenia o odklade vykonateľnosti výroku o náhrade trov konania v rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob 96/2011-574 z 24. novembra 2011 (§ 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2012